

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 5Csp/136/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821202845
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8821202845.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Matúšom Kalaninom v spore žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., zastúpená Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom so sídlom Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, IČO: 52 824 837, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom: Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.637,79 eur s príslušenstvom a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že úver poskytnutý na základe Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2 637,79 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 637,79 eur od 28.1.2022 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka, uvedená v Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005, v časti Vyhlásenie žiadateľa - klienta, bod 2., v znení: „Súhlasím so spracúvaním mojich osobných údajov uvedených v tejto Žiadosti Bankou a/alebo SKK a ďalšími subjektami uvedenými v Obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto Žiadosti za účelom overovania mojej úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov a ďalších účelov uvedených v Obchodných podmienkach. Súhlas udeľujem v súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, a to na dobu desiatich rokov. V prípade vzniku záväzkového vzťahu súhlas udeľujem na dobu trvania záväzkového vzťahu a na dobu ďalších desiatich rokov od jeho zániku.“, je neprijateľná.

IV. Súd určuje, že zmluvná podmienka, uvedená v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., k Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005, v časti V. Zúčtovanie, úhrada a platba, bod 23., v časti: „Obdržané platby je Banka oprávnená priradiť k záväzkom Klienta v poradí Poplatky, úroky a istina. Klient s takouto postupnosťou priradenia súhlasí. V prospech Kartového účtu Banka zaúčtuje aj sumu akéhokoľvek poistného plnenia, ktoré Banka obdrží v mene Klienta v súvislosti s Poistením.“, je neprijateľná.

V. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 9.12.2021 domáhala rozhodnutia v zmysle výroku tohto rozsudku a náhrady trov konania.

Podanie žaloby odôvodnila tým, že v predmetnej veci ide o Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365z 12.07.2005. Žalovaná na základe tejto žiadosti poskytla žalobkyni úverový rámec vo výške 12 000,- Sk (398,33 eura) s mesačnou splátkou 400,- Sk (13,28 eura). Z predmetnej karty doposiaľ žalobkyňa vyčerpala 2 881,93 eura a poukázala platby vo výške 6 081,35 eura. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvorila ako spotrebiteľka so žalovanou, dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Konkrétne podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje najmä: - ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ). Podľa § 4 ods. 5 ZoSÚ od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365, z 12.07.2005 neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, preto je predmetný úver podľa § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, bezúročný a bez poplatkov. Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365, z 12.07.2005 neobsahuje údaj o úroku a poplatkoch, preto žalovaná nemá nárok v zmysle § 4 ods. 5 ZoSÚ, na úroky a poplatky z poskytnutého úveru. VÚB, a.s., podniká v oblasti poskytovania úverov neohraničenému okruhu osôb, a znalosť zákona v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, zo 16.1.2013). Žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 451 ods. 1, 2 OZ Žalovanej na predmetný úver zaplatila sumu 6 081,35 eura. Keďže z úverového rámca vyčerpala finančné prostriedky vo výške 2881,93 eura, žalovaná sa mohla bezdôvodne obohatiť o sumu 3 199,42 eura. Bezodôvodné obohatenie si touto žalobou uplatňuje vo výške 2 637,79 eura, pozostávajúce zo splátok zaplatených žalovanej od 14.12.2011 do 15.6.2012. Ďalej poukázala na ust. § 11 ods. 4 ZoSÚ, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľ má vždy právo žiadať, aby súd posúdil či je úver bezúročný a bez poplatkov výrokom rozsudku, a to bez ohľadu na to, či by inak mohol túto otázku posúdiť len ako otázku predbežnú. Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365, z 12.07.2005 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v časti Vyhlásenie žiadateľa - klienta, bod 2., v znení: „Súhlasím so spracúvaním mojich osobných údajov uvedených v tejto Žiadosti Bankou a/alebo SKK a ďalšími subjektami uvedenými v Obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto Žiadosti za účelom overovania mojej úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov a ďalších účelov uvedených v Obchodných podmienkach. Súhlas udeľujem v súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, a to na dobu desiatich rokov. V prípade vzniku záväzkového vzťahu súhlas udeľujem na dobu trvania záväzkového vzťahu a na dobu ďalších desiatich rokov od jeho zániku.“ Je neprijateľné, ak dodávateľ spotrebiteľovi predloží na podpis predformulovanú zmluvnú podmienku, podľa ktorej má spotrebiteľ udeliť široko koncipovaný súhlas, s nakladaním s jeho osobnými údajmi po dobu 10 rokov od podpisu zmluvy bez ohľadu na dĺžku trvania zmluvy. Ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom zákone. Takýto súhlas formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa poukázala na rozhodnutie SOI, č.: P/0331/07/11, z 25.11.2011, ktorým boli obdobné zmluvné podmienky, pod bodom 14.14 a 14.15, v časti II. neprijateľné podmienky vo Všeobecných obchodných podmienkach posúdené, ako neprijateľné a v časti III. neprijateľné podmienky vo formulárovej Zmluve (o pôžičke). Rovnako, obdobnú zmluvnú podmienku, posúdila za neprijateľnú, pri zhromažďovaní osobných údajov bankou aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR (ďalej len Komisia) pod č. 36101/2017/21, z 24.1.2017, na str. 13, čl. 9 bod 9.1. Neprijateľnosť obdobnej zmluvnej podmienky určil aj Krajský súd Prešov, rozsudkom, sp. zn. 11Co/33/2017, z 12.9.2017. Žiadosť o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365, z 12.07.2005 obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v Obchodných

podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., v časti V. Zúčtovanie, úhrada a platba, bod 23., v časti: „Obdržané platby je Banka oprávnená priradiť k záväzkom Klienta v poradí Poplatky, úroky a istina. Klient s takouto postupnosťou priradenia súhlasí. V prospech Kartového účtu Banka zaúčtuje aj sumu akéhokoľvek poistného plnenia, ktoré Banka obdrží v mene Klienta v súvislosti s Poistením.“ Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanej ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou, pokiaľ ide o započítavanie platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanej postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre žalobkyňu netransparentné. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). Na podporu tvrdení poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/39/2011, z 20.9.2011. Žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 52 ods. 1 OZ, § 53 ods. 1, ods. 5 OZ, § 298 ods. 1 CSP, § 298 ods. 2 CSP. Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS). Túto skutočnosť je súd povinný preveriť z úradnej moci (§ 298 ods. 1 CSP, Rozsudok SD EÚ C-240/98 až C6 244/98), teda v tomto prípade sa nedá uvažovať o výsostnom práve spotrebiteľa, ktorý by nebol viazaný neprijateľnou podmienkou len za stavu, kedy by sa výslovne určenia jej neplatnosti domáhal (§ 3 ods. 5 veta prvá zák. č. 250/2007 Z.z.). Neprijateľná podmienka je absolútne neplatná (§ 53 ods. 5 OZ) a to samozrejme bez ohľadu na iniciatívu spotrebiteľa. S týmto stavom sa vyporiadal aj SD EÚ v rozsudku č. C-473/00, keď uviedol, že „Národná právna úprava, ktorá národnému súdu v rámci konania o žalobe podanej poskytovateľom spotrebiteľského úveru proti spotrebiteľovi a spočívajúcej na zmluve medzi nimi uzavretej, znemožňuje po uplynutí premlčacej lehoty z úradnej povinnosti alebo na základe podnetu spotrebiteľa určiť, že podmienka obsiahnutá v zmluve medzi nimi uzavretej, je v rozpore so smernicou Rady 93/13/EHS.“ Súdny dvor judikoval, že existuje „nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nedokáže poukázať na nekalosť zmluvných podmienok a preto sa musí súd aj bez návrhu zaoberať nekalými podmienkami. Poukázala na rozsudky v spojených prípadoch Oceano grupo editoriale, Godard čl.61, Mostaza Claro čl.25-28, Pannon, uznesenie POHOTOVOSŤ C-76/10, čl.49- 51.

Žalovaný k žalobe uviedol, že v zmysle žalobcom predloženej platobnej histórie žalobca uhradil poslednú úhradu na účet žalovaného dňa 15.06.2012. Nakoľko bola žaloba podaná dňa 09.12.2021, teda viac ako po deviatich rokoch, došlo k premlčaniu nároku žalobcu v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby. Vznášame námietku premlčania a žiadal, aby súd žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2637,79 eur zamietol. V súvislosti s premlčaním nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia považuje otázku určenia prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (16 rokov po vzniku zmluvného vzťahu a 9 rokov po ukončení zmluvného vzťahu) za irelevantnú. Z tohto dôvodu tak na strane žalobcu absentuje akýkoľvek (a už vôbec nie naliehavý) právny záujem na takom určení. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú. V prejednávanej veci Zmluvný vzťah trval 7 rokov. Doba, na ktorú dlžník udelil súhlas, nemôže byť posúdená ako taká, ktorá by bola v nepomere s potenciou dlžníka zmluvného vzťahu, ktorá bola neobmedzená. Takéto posúdenie by prichádzalo do úvahy možno pri krátkodobom kontrakte, no rozhodne nie pri Zmluve, ktorá môže trvať aj niekoľko desaťročí. Žalobca s týmto ustanovením vyjadril súhlas svojím podpisom, ktorý sa nachádza len niekoľko centimetrov od tohto ustanovenia. Žalovaný za situácie akceptovania navrhovaných podmienok nemal dôvod pristupovať k osobitnému vyjednávaniu jednotlivých zmluvných ustanovení, nakoľko tieto boli žalobcom bezvýhradne akceptované. Skutočnosť, že žalobca akceptoval zmluvu bez výhrad a nebolo potrebné pristúpiť k individuálnej dohode zmluvných podmienok neznamena, že by žalobca nemal možnosť ovplyvniť ustanovenia Zmluvy. Zmluva o úvere je dvojstranným právnym úkonom. Podpis žalobcu na Zmluve je nepopierateľným dôkazom individuálneho súhlasu žalobcu so všetkými ustanoveniami Zmluvy a nie dôkazom toho, že žalobca s ustanoveniami Zmluvy nesúhlasil no musel ich podpísať bez toho, aby sa čo i len informoval o možnosti ich úpravy. Konštatovanie žalobcu, že jeho podpis nie je náležitý a individualizovaný prejav vôle nemá žiadnu logickú oporu. V tomto smere žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020: „Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej

neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy.“ V zmysle vyššie uvedeného postačuje jeden podpis na zmluve na to, aby sa na zmluvný vzťah vzťahovala aj zmluvná podmienka uvedená v samostatnom od zmluvy oddelenom dokumente, nepodpísanom zmluvnými stranami, na ktorý zmluva iba odkazuje. Analogicky je teda nemožné posúdiť podpis na samotnej Zmluve ako nedostatočný a neindividualizovaný prejav vôle voči ustanoveniu, ktoré sa nachádza priamo v Zmluve len niekoľko centimetrov od tohto podpisu. Žalobca zároveň nepredložil jediný dôkaz a neuviedol jediné tvrdenie, ktoré by preukazovalo, že táto zmluvná podmienka pre neho mala akýkoľvek nepriaznivý následok alebo akokoľvek spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pravdou je práve opak, a to že spracovanie osobných údajov žalovaným a ďalšími určenými osobami slúži práve na skvalitnenie poskytovaných služieb, individuálnejšiu marketingovú ponuku pre prípad opätovného záujmu spotrebiteľa a pod. Žalobca uvádza, že ukladanie takýchto povinností spotrebiteľovi nemá oporu v žiadnom zákone. Uvádzame, že zákon o ochrane osobných údajov, platný v čase uzatvorenia zmluvy, práve predpokladal udelenie súhlasu zo strany dotknutej osoby so spracúvaním jej osobných údajov, potrebných na uzatvorenie zmluvného vzťahu. Žalovaný ako subjekt poskytujúci určitú službu Žalobcovi takýmto súhlasom musel disponovať. Zakotvenie súhlasu so spracúvaním osobných údajov v zmluve je nielen podľa nášho názoru, ale aj podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov v plnom súlade s ochranou osobných údajov. Rovnako tak aj dĺžka lehoty, po ktorú môže naša spoločnosť osobné údaje Žalobcu uchovávať (t.j. 10 rokov), je v praxi štandardná a v bankovom sektore bola takto stanovená na základe dlhodobej skúsenosti v danej oblasti, a to aj pre účely spolupráce s inými peňažnými inštitúciami (najmä s vedľajším účastníkom alebo aj centrom pre registráciu neplatičov, teda výslovne pre plnenie úloh našej spoločnosti ako peňažného ústavu). Zároveň ako bolo vyššie uvedené, nie je v žiadnom nepomere s dĺžkou trvania Zmluvy. Podľa ustanovenia § 91 zák. č. 483/2001 Zákona o bankách platí, že predmetom bankového tajomstva sú všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky alebo klienta pobočky zahraničnej banky, ktoré nie sú verejne prístupné, a to najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavov vkladov. Je zrejmé, že aj uvedený zákon priamo predpokladá, že údaje od našich klientov získavame a spracúvame pre účely správy ich pôžičiek prípadne vkladov. V tomto smere nám teda nielen zákon o ochrane osobných údajov, ale priamo aj zákon o bankách určuje povinnosť takéto informácie o klientoch utajovať a chrániť pred vyzeraním, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením, zároveň ustanovuje, že tretím osobám môžeme tieto informácie poskytnúť len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn a účely. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov v č.k. 29C 368/2012 (obdobne bolo pritom rozhodnuté aj v konaní č. 17Co 38/2012 vedenom pred Krajským súdom Banská Bystrica), v ktorom bolo jednoznačne ustanovené, že legálne vyžiadanie súhlasu na poskytnutie informácie tvoriacich bankové tajomstvo tretím osobám podľa názoru súdu nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle ust. § 53 Občianskeho zákonníka, ak iný právny predpis, konkrétne zákon o bankách, takýto postup banky umožňuje za predpokladu, že nedôjde k porušeniu bankového tajomstva subsumujúceho zároveň aj ochranu osobných údajov klienta.“ Žalobca za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje aj ustanovenie bodu 23. Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet (ďalej aj „OP“). V zmysle ustanovenia §53 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa za neprijateľné zmluvné podmienky nepovažujú zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Táto zmluvná podmienka sa týka hlavného predmetu plnenia, je vyjadrená jasne, určito a zrozumiteľne v OP, v ktoré sú priamou súčasťou Zmluvy, čo Žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom. Na tomto mieste opätovne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020. Z uvedeného dôvodu je vylúčené, aby bolo takéto ustanovenie týkajúce sa hlavného predmetu plnenia posúdené ako neprijateľná zmluvná podmienka. Navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalobcovi náhradu trov konania.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s prílohami žaloby, a to Žiadosťou o vydanie kreditnej platobnej karty Triangel z 12.7.2005, Obchodnými podmienkami, Výpisom z pôžičkovej karty Triangel č. 0002618365, Rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie z 25.11.2011, Rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie z 15.3.2022, Rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie z 7.3.2012, Prerokovaním zmluvných podmienok komisiou č. 36101/21017/21 z 24.1.2017, vyjadrením žalovaného z 10.2.2022, prednesmi právnych zástupcov strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav:

Žalovaný prostredníctvom spoločnosti Slovenské kreditné karty, a.s. (ďalej aj „SKK“) a žalovaná ako klient uzatvorili dňa 12.7.2005 Zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel, tak ako to vyplýva so žiadosti o vydanie a používanie pôžičkovej karty Triangel. Žalovaná požiadala o poskytnutie karty s úverovým rámcom 697,07 eur (21.000 Sk) a výškou mesačnej splátky 23,24 eur (700,- Sk). Žalovaná podpisom tejto zmluvy vyhlásila, že pred jej podpisom sa oboznámila s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných VÚB, a.s. v spolupráci s SKK, ktoré tvoria prílohu tejto Žiadosti, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať („Vyhlásenie žiadateľa-klienta“ bod 3). Podľa posledného odseku žiadosti, prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty.

Obchodné podmienky boli písané drobným, takmer nečitateľným písmom. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sa mali stať Obchodné podmienky podľa časti zmluvy označenej „Vyhlásenie žiadateľa-klienta“ bodu 3.

Z predloženého výpisu z Pôžičkovej karty Triangel č. 0002618365 za obdobie od 12.7.2005 do 31.12.2008 a za obdobie od 1.1.2009 do 27.3.2020 vyplýva, že žalobkyňa celkovo vyčerpala na základe uvedenej karty 2881,93 eur a uhradila sumu 6081,35 eur. Od 14.12.2011 do 15.6.2012 uhradila celkovo 2637,79 eur. Vo výpise je uvedená štandardná úroková sadzba vo výške 23,76% ročne.

Podľa žalobkyňou predloženého rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, č.: P/0331/07/11, z 25.11.2011, boli zmluvné podmienky pod bodom 14.14 a 14.15, v časti II. neprijateľné podmienky vo Všeobecných obchodných podmienkach posúdené, ako neprijateľné, s uvedením, že predformulovaný súhlas spotrebiteľa s poskytovaním a sprístupňovaním jeho osobných údajov tretej osobe, so spracovaním jeho osobných údajov po dobu 10 rokov od doručenia návrhu na uzatvorenie Zmluvy alebo Zmluvy o zabezpečení bez ohľadu na dĺžku trvania zmluvy, s overovaním osobných údajov u iných osôb podľa uváženia účastníka konania, so spracovaním osobných údajov na účely priameho marketingu, telefonického kontaktu, elektronickej formy komunikácie a korešpondencie medzi stranami, a ďalšie, formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje. Podmienky sú neprijateľné z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery zakladajú hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, postrádajú akýkoľvek rozumný základ a sú spôsobilé založiť vážny zásah do súkromného a rodinného života.“. V časti III. neprijateľné podmienky vo formulárovej Zmluve (o pôžičke), s uvedením, že predformulovaný súhlas spotrebiteľa s poskytnutím osobných údajov spotrebiteľa tretej osobe, so spracovaním osobných údajov po dobu 10 rokov od podpisu žiadosti, pričom je spotrebiteľ oprávnený odvolať svoj súhlas najneskôr po jednom roku od udelenia súhlasu v prípade, že zmluva nevznikne; so spracovaním osobných údajov treťou osobou po dobu 5 rokov aj v prípade neakceptácie návrhu zmluvy jednou zo zmluvných strán; so spracovaním osobných údajov na dobu 10 rokov po uhradení všetkých záväzkov spotrebiteľa, pričom tento súhlas je možné odvolať len za podmienky, že v bližšie neurčenej lehote „stanovenej týmto súhlasom“ sa hodnoverne preukáže ich nezákonné spracovanie a tým porušovanie práv a právom chránených záujmov spotrebiteľa ako dôsledku takéhoto spracovania; formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou nemožno považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje. Podmienky sú neprijateľné z dôvodu, že v rozpore s požiadavkami dobrej viery (ochrany oprávnených záujmov spotrebiteľa) zakladajú hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, postrádajú akýkoľvek rozumný základ a sú spôsobilé založiť neprimeraný zásah do súkromného a rodinného života spotrebiteľa. Žalobkyňa predložila aj ďalšie rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie z 15.3.2022, a z 7.3.2012, v ktorých bolo posudzované množstvo neprijateľných podmienok v zmluvách spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s.

Z prerokovania zmluvných podmienok Komisiou na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR č.

36101/21017/21 z 24.1.2017 vyplýva, že dobu najmenej desiatich rokov počas ktorej je banka oprávnená osobné údaje spracúvať za účelom vymedzeným v z. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a ktorá môže byť počítaná dokonca až od ukončenia zmluvného vzťahu, hodnotíme ako dobu zjavne neodôvodnenú, umožňujúcu banke spracúvať osobné údaje v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou zo z.č.122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, že je ako spracúvateľ osobných údajov povinná zabezpečiť, aby zhromaždené osobné údaje boli spracúvané vo forme umožňujúcej identifikáciu dotknutých osôb počas doby nie dlhšej, ako je nevyhnutné na dosiahnutie účelu spracúvania. Podľa názoru Komisie nie je účelný ani dôvodný ani rozsah subjektov, ktorým sa majú osobné údaje poskytnúť(str. 13, čl. 9 bod 9.1).

Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní uviedla, že žiada určiť úver poskytnutý žalovanou spoločnosťou za bezúročný a bez poplatkov, na základe absencie základnej náležitosti, ktorou je neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý predstavuje nepremlčanú sumu zaplatenú nad istinu, ktorá je preukázateľne vyčerpaná žalobkyňou. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, tieto zmluvné podmienky vytvárajú nerovnováhu medzi stranami zmluvy s tým, že už boli tunajším súdom v senátoch 11Csp a 10Csp vyhlásené za neprijateľné. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, existuje rozhodovacia prax Najvyššieho súdu, že sa má aplikovať jednoznačne 10-ročná objektívna premlčacia doba v týchto právnych vzťahoch. Pokiaľ ide o neprijateľné zmluvné podmienky, jedna aj druhá zmluvná podmienka jednoznačne znevýhodňujú spotrebiteľa v tom smere, že plnenie, ktoré prioritne zo zákona by malo sa plniť na istinu, sa plní na poplatky a úroky a až v poslednom rade na istinu, čo je v priamom rozpore s Občianskym zákonníkom. Pokiaľ ide o osobné údaje, táto zmluvná podmienka vytvára taký stav, že spotrebiteľ v podstate odovzdáva svoje osobné údaje nad rámec toho, čo by zákon predpokladal.

Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že nesúhlasí s podanom žalobou a navrhuje ju zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko má za to, že došlo k premlčaniu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ žalobca poukazuje na ústavnú rozhodovaciu prax, ktorá by nejakým spôsobom rozporovala tento záver, tak žalovaná nepozná žiadne právne argumenty, nebolo jej do dnešného dňa doručené žiadne vyjadrenie, z ktorého by takéto právne závery vyplývali.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

V zmysle § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Ako vyplýva z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v §2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Ako vyplýva z § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa §6,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

V zmysle § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ako vyplýva z § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzavretá 12.7.2005, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v takom znení, že v ustanovení § 52 ods. 1 definoval spotrebiteľskú zmluvu ako kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo inú odplätnú zmluvu upravenú v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy (znenie účinné od 1.4.2004).

Na uvedený právny vzťah je totiž potrebné aplikovať zákon č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy a vychádzať pritom z ustanovenia § 23a ods. 1, ods. 2, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

V zmysle § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Z § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Ako vyplýva z § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorý vo svojom §3 stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Ako vyplýva z § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

V zmysle § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských

zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalovaným bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že by na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd ďalej ustálil, že na predmetnú spotrebiteľskú zmluvu sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaný prostredníctvom spoločnosti Slovenské kreditné karty, a.s. (ďalej aj „SKK“) a žalovaná ako klient uzatvorili dňa 12.7.2005 Zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Triangel, tak ako to vyplýva so žiadosti o vydanie a používanie pôžičkovej karty Triangel. Žalovaná požiadala o poskytnutie karty s úverovým rámcom 697,07 eur (21.000 Sk) a výškou mesačnej splátky 23,24 eur (700,- Sk). Obchodné podmienky, ktoré mali byť súčasťou zmluvy boli písané drobným, takmer nečitateľným písmom.

Z predloženého výpisu z úverového účtu za obdobie od 12.7.2005 do 31.12.2008 a za obdobie od 1.1.2009 do 27.3.2020 vyplynulo, že žalobkyňa celkovo vyčerpala na základe uvedenej karty 2881,93

eur a uhradila sumu 6081,35 eur. Od 14.12.2011 do 15.6.2012 uhradila celkovo 2637,79 eur. Uvedená skutočnosť ani nebola žalovanou stranou rozporovaná.

Uzatvorená úverová zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť podľa §4 ods. 2 písm. g)) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpisu zmluvy.

Zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Je zrejme, že údaj o RPMN sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné. Iná je situácia v priebehu tohto úverového vzťahu v podobe revolvingového úveru, na napriek tomu nemožno pripustiť situáciu, že uvedenie jednotlivých čiastok úveru by bolo svojvoľné, pretože musí obsahovať prehľadné vymedzenie povinnosti dlžníka tak, aby sa vedel už na začiatku úverového vzťahu zorientovať, aké nároky vo vzťahu k nemu môže žalobca uplatniť.

V danej súvislosti súd poukazuje napríklad na názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v odôvodnení uznesenia zo dňa 21.5.2013 sp.zn. 5Co/78/2013: „K odvolacej námietke žalobcu, že pri revolvingovom úvere nie je možné vopred určiť výšku ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj ďalšie údaje, závislé od výšky čerpanej sumy, pretože sa úver v rámci poskytnutého úverového rámca čerpá na základe vôle odporcu, a tým sa menia relevantné údaje pre výpočet RPMN, odvolací súd konštatuje, že túto námietku považuje za nedôvodnú v celom rozsahu. Zo spisu nepochybne vyplýva, že výška poskytnutého úveru bola vopred známa, o čom svedčí aj tvrdenie žalobcu v odvolaní (bod II., 3. odsek), že na základe uzavretej Zmluvy o RÚ poskytol žalobca žalovanej revolvingový úver s úverovým rámcom vo výške 1991,64 eur (pôvodne dohodnutý úverový rámec vo výške 30 000,- Sk bol na základ žalovanej zo dňa 26.02.2008 navýšený o 30 000,- Sk na konečnú sumu 60 000 Sk, t.j. 1.991,64 eur). V prípade revolvingového úveru v čase poskytnutia revolvingu sú známe všetky premenné, a teda nie je daná žiadna prekážka vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov. Pri revolvingu je suma poskytovaného úveru známa, a túto v ustálenej výške poskytuje veriteľ, preto nemôže obstať tvrdenie žalobcu, že pri revolvingovom úvere výšku sumy určuje spotrebiteľ svojím úkonom.“

Súd taktiež poukazuje na rozhodnutia týkajúce sa obdobného typu zmlúv, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/107/2013 zo dňa 27.03.2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/60/2011 z 15.03.2011.

Okrem toho zmluva neobsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Ďalej je potrebné uviesť, že všeobecné obchodné podmienky, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Netransparentnú inkorporačnú doložku zároveň súdy judikovali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. O netransparentnú inkorporačnú doložku (v danom prípade drobným písmom uvedenú v predposlednom odseku zmluvy) ide aj vtedy, ak ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy.

Spotrebiteľ sa môže domnievať (postačí hrozba takéhoto rizika), že menšie písmo obsahuje text, ktorému nemusí pripisovať až tak dôležitý význam. V spojení s úplne miniatúrnym písmom, pri čítaní ktorého sa stráca orientácia a vyžadujú sa pomôcky (lupa, pravítko a pod.), práve menšie písmo môže spotrebiteľa odradiť od sústredenia sa pri uzatváraní zmluvy. Ide o nevhodné predkladanie zmluvných podmienok a uvedenie menšieho písma hodnotí súd ako nepochopiteľný a ako nie dobrý úmysel, ktorému za žiadnych okolností nemieni poskytnúť ochranu. K drobnému písmu porov. nález I. ÚS 342/09 (ČR). V bežnom živote sa zväčšenému textu pripisuje záujem autora pripísať mu väčší význam. Opačne text s menším písmom môže indikovať menej podstatný obsah zmluvy. V spojení s rozsiahlymi podmienkami písané takmer nečitateľným drobným písmom tak existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ podcení takúto časť textu.

Neprijateľná inkorporačná doložka v danom prípade drobným písmom v časti zmluvy označenej „Vyhlásenie žiadateľa-klienta“ bod 3.

Vyhlásenie neplatnej inkorporačnej doložky má rovnaký dopad jednak vo vzťahu k náležitostiam zmluvy, ktoré absentujú vo formulári podpísanom žalobcom a jednak ku všetkým sankciám uvedeným v obchodných podmienkach. Ustanovenia vo VOP obsiahnuté, sa v prípade neprijateľnej inkorporačnej doložky nestávajú súčasťou zmluvy.

V súlade s § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o odlišnú judikatúru vyšších súdov v otázke určenie RPMN v revolvingovej zmluve, súd poukazuje na vyššie cit. ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Súd preto pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe priklonil sa k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V súvislosti s významnosťou tohto princípu súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

V zmysle § 137 CSP písm. c) a písm. d) žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného od 1.1.2018 spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou podľa § 137 ods. c) a d) CSP.

Pokiaľ ide o žaloby, ktorými sa dlžník ako žalobca domáha určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, žaloby o neplatnosť zmluvy, ide nepochybne o určovaciu žalobu podľa vyššie cit. ust. CSP, nakoľko takouto žalobou sa dlžník domáha určenia, že tu právo (na zaplatenie úrokov a poplatkov) nie je - tzv. negatívna určovacia žaloba. Naliehavý právny záujem je daný, nakoľko len určovacou žalobou sa môže odstrániť stav neistoty, v ktorom sa žalobkyňa ako spotrebiteľka nachádza. Uvedené zákonné ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom od 01.01.2018 priamo ex lege umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa určovacou žalobou určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Napríklad podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/170/2017 zo dňa 06. 03. 2019 s poukazom na ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s ust. § 137 c) a d) CSP, naliehavý právny záujem spotrebiteľa už nie je zo strany súdu potrebné skúmať.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd považoval úver poskytnutý žalobkyni na základe Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005 za bezúročný a bez poplatkov a žalobe žalobkyne v uvedenom rozsahu vyhovel.

Žalovanému tak po určení úveru za bezúročný vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov, ktoré z jeho strany boli žalobkyni reálne poskytnuté, a to vo výške 2881,93,- eur. Nakoľko však žalobkyňa v prospech žalovaného preukázateľne uhradila v predmetnom právnom vzťahu v období od 12.7.2005 do 27.3.2020 celkovo sumu 6081,35 eur, čo vyplýva z predloženého výpisu z Pôžičkovej Karty Triangel, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 3199,42 eur, pričom žalobkyňa si uplatnila iba nárok na sumu 2637,79 eur, a to za úhrady vykonané v období od 14.12.2011 do 15.6.2012. Uvedený nárok žalobkyne súd považoval za dôvodný a tomuto vyhovel.

Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného, podľa názoru súdu si žalobkyňa uplatnila nepremlčaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a súčasne určuje dĺžku tejto premlčacej doby v trvaní dvoch rokov. Pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil.

Subjektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch (Ro NS ČR z 26. 9. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1960/1999).

Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (Ro NS SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011).

Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal; ustanovenie § 107 ods. 1 OZ nemá touto vedomosťou na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (Ro NS ČR z 15. 6. 2010, sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 a 21 Cdo 3434/2008).

Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru

vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2021, sp. zn. 5Cdo 29/2021)

V danom prípade sa najskôr žalobkyňa dozvedela, že na jej úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal až vtedy, keď navštívila svojho právneho zástupcu a bola oboznámená s nedostatkami uzavretej zmluvy so žalovaným a tiež, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a má právo sa domáhať súdnou cestou tohto nároku, teda k uvedenému mohlo dôjsť najskôr dňa 1.12.2021, kedy došlo k udeleniu plnomocenstva pre právneho zástupcu zo strany žalobkyne. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa žalobkyňa pri náležitej starostlivosti musela alebo mohla dozvedieť, že na jej úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedela. Z § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na skutočnosť, že subjektívna premlčacia doba je kategóriu subjektívnou a zo žaloby a jej príloh možno preukázateľne určiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela dňa 1.12.2021 a je na žalovanom, aby preukázal, že sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení už skôr. Žaloba bola na súde podaná dňa 9.12.2021, teda jednoznačne v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

V súvislosti s uvedeným súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 430/2018 z 05.12.2018, v ktorom ústavný súd nepochybne podporil úvahy odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa vo veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 22Co/53/2017, ktorého rozhodnutie bolo predmetom ústavnej sťažnosti vo vyššie uvedenom konaní Ústavného súdu Slovenskej republiky, sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela od Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, ktoré túto skutočnosť písomne potvrdilo dňa 08.08.2016. Odvolací súd v tejto inej veci uvažoval so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia od momentu konzultácie a poučenia daného žalobkyne v danej veci združením na ochranu spotrebiteľa, a takéto úvahy odvolacieho súdu považoval za ústavne konformné aj ústavný súd, keďže sťažnosť podanú žalovanou v tejto veci odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, súd poukazuje na aktuálnu judikatúru Súdneho dvora EÚ ako tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle, ktorej táto doba nemôže byť kratšia ako desaťročná od kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

V prejednávanej veci je potrebné analogicky aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu dobu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyššie konštatované nedostatky posudzovaných formulárových zmlúv sú nepochybne úmyselným porušením zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka.

Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý. (Rozsudok Súdneho dvora EÚ (prvá komora) z 22. apríla 2021 Vo veci C-485/19, LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o.)

Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo 268/2021)

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobkyňa si žalobou uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úhradách žalovanému vykonaných žalobkyňou od 14.12.2011 do 15.6.2012, pričom žaloba bola na súde podaná dňa 9.12.2021. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby bol tak rozhodujúci okamih, kedy žalovaný prijal od žalobkyne plnenie prevyšujúce sumu skutočne čerpaného úveru. Nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia z uvedenej zmluvy tak nie je premlčaný ani v 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe.

Súd zároveň zaviazal žalovaného v zmysle § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka k zaplateniu zákonného úroku z omeškania vo výške 5,00 % z dlžnej sumy odo dňa 28.1.2022 do zaplatenia. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 27.1.2022, do omeškania sa tak dostal nasledujúcim dňom, teda dňa 28.1.2022.

Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t.j. akonáhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010).

Jednostranný písomný prejav vôle je účinný voči adresátovi v okamihu, resp. dňom ocitnutia sa v jeho dispozičnej sfére a možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom (napr. vloženie do poštovej schránky v mieste bydliska adresáta, ak sa tam zdržiava). Nie je prípadne rozhodné, že sa adresát nedozvedel v tento deň o obsahu právneho úkonu (Uz NS ČR z 26. 4. 2007, sp. zn. 28 Cdo 1334/2006).

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

Z uvedeného je zrejmé, že posúdenie otázky okamihu splatnosti pohľadávky žalobkyne je potrebné odvodiť od ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka a skutočnosti, kedy sa prejav vôle žalobkyne dostal do dispozičnej sféry žalovaného. Za kvalifikovanú výzvu k plneniu v prejednávanej veci je potrebné považovať žalobu. Za výzvu o vydanie bezdôvodného obohatenia súd považuje okamih, kedy sa jednostranný písomný prejav vôle žalobkyne stal účinným, nakoľko sa ocitol v dispozičnej sfére žalovaného s možnosťou adresáta oboznámiť sa s jeho obsahom.

Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úroku súd priznal s poukazom na ust. § 517, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. Ku dňu 28.1.2022 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 0,00 % p.a., žalobkyňou požadované úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne neprevyšujú zákonom stanovenú sadzbu.

Podľa § 298 ods. 1 CSP súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd

uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods. 2 CSP ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Ďalším žalobou uplatneným nárokom bol nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005, v časti Vyhlásenie žiadateľa - klienta, bod 2., v znení: „Súhlasím so spracúvaním mojich osobných údajov uvedených v tejto Žiadosti Bankou a/alebo SKK a ďalšími subjektami uvedenými v Obchodných podmienkach, ktoré sú súčasťou tejto Žiadosti za účelom overovania mojej úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov a ďalších účelov uvedených v Obchodných podmienkach. Súhlas udeľujem v súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, a to na dobu desiatich rokov. V prípade vzniku záväzkového vzťahu súhlas udeľujem na dobu trvania záväzkového vzťahu a na dobu ďalších desiatich rokov od jeho zániku.“

Súd aj v tejto časti žalobe žalobkyne vyhovel, nakoľko uvedenú zmluvnú podmienku možno považovať za neprijateľnú s poukazom na ustanovenie §53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Súd poukazuje na skutočnosť, že zmluva vrátane obchodných podmienok je typickou formulárovou zmluvou, ktorú uzatvoril dodávateľ so spotrebiteľom a jednoznačne sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle príslušných ustanovení §52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Citovanú zmluvnú podmienku súd považoval za neprijateľnú, pretože nebola individuálne dohodnutá a súčasne jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa.

Podmienky sú neprijateľné z dôvodu a v rozpore s požiadavkami dobrej viery a ochrany právnych záujmov spotrebiteľa, pričom zakladajú hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Obdobne Slovenská obchodná inšpekcia v žalobkyňou predloženom rozhodnutí či Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich pri Ministerstve spravodlivosti SR konštatovala, že spracovanie osobných údajov klienta až po dobu 10 rokov od uzavretia zmluvy bez ohľadu na dobu trvania účelu spracovania, hodnotí ako zjavne neodôvodnenú, umožňujúcu banke spracovať osobné údaje v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou zo zákona o ochrane osobných údajov (aj z predchádzajúcej právnej úpravy, teda zákona č. 428/2002 Z. z., účinného ku dňu uzavretia zmluvy vyplývalo, že prevádzkovateľ je povinný zabezpečiť, aby zhromaždené osobné údaje boli spracúvané vo forme umožňujúcej identifikáciu dotknutých osôb počas doby nie dlhšej, ako je nevyhnutné na dosiahnutie účelu spracúvania (porovnaj § 6 ods.1 písm. g) cit. zákona)).

Rozsah subjektov, ktorým sa takéto oprávnenie poskytuje je neúčelný a nedôvodný. V § 53 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, sa rieši otázka individuálneho dojednaní zmluvných ustanovení medzi spotrebiteľom a dodávateľom služieb, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Podľa odseku 3 ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Z hľadiska obsahu žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty Triangel v tlačive - formulári, klient uvádza svoje osobné údaje, číslo telefónu, miesto narodenia, dátum narodenia, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, dohoduje hotovostný limit a pevnú mesačnú splátku, údaje svojho zamestnávateľa a svoj

príjem, či výšku mesačných splátok iných pôžičiek. Ostatné údaje v žiadosti sú už predtlačené, vrátane bodu „Vyhlásenie žiadateľa- klienta“, kde v bode 2 je predformulovaný súhlas so spracovaním osobných údajov v rozsahu uvedenom v tejto žiadosti bankou alebo SKK a ďalšími subjektmi uvedenými v obchodných podmienkach. Jednoznačne možno konštatovať, že za individuálne dojednanie v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať zmluvné ustanovenia, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť spotrebiteľ pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade, klient nemohol zasahovať do textu časti zmluvy označenej „Vyhlásenie žiadateľa- klienta“, že dáva predformulovaný súhlas na spracovanie osobných údajov bližšie neurčenému počtu subjektov – odkaz na ďalšie subjekty uvedené v obchodných podmienkach, ktoré sa navyiac mali stať súčasťou zmluvy prostredníctvom netransparentnej inkorporačnej doložky. Z hľadiska neurčitosti, komu vlastne je dávany formulovaný súhlas, možno konštatovať neplatnosť takéhoto dojednania z hľadiska § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určito a zrozumiteľne; inak je neplatný. V danom prípade predformulované vyhlásenie klienta je súhlasom daným pre široký okruh neurčitých subjektov, ktoré budú oprávnené spracovať osobné údaje klienta. Nenáležitá je takisto odvolávanie sa na „určenie subjektov“ odkazom na obchodné podmienky. Tieto ďalšie neurčité subjekty sú oprávnené na overovanie úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov a plnení zmluvy, oprávnené spracovať osobné údaje klienta na dobu 10 rokov od podpísania žiadosti. Ďalej sa takýto súhlas predlžuje na dobu 10 rokov od podpisu žiadosti a na dobu 10 rokov od zániku tohto záväzkového vzťahu. Ak chýba individuálne dojednanie takého širokého oprávnenia pre neurčitý počet subjektov uvedených v obchodných podmienkach a používanie kreditných kariet, tak ani odvolávka na zákon o bankách neobstojí, pretože sa tu vytvára nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Jeho osobné údaje môžu byť poskytované neurčenému počtu subjektov z hľadiska predformulovaného súhlasu uvedeného v časti zmluvy označenej „Vyhlásenie žiadateľa- klienta“ (v súvislosti s posudzovaním obdobnej neprijateľnej podmienky porovnaj rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 11Co/33/2017 - 216 zo dňa 12.09.2017).

„Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV.ÚS 49/06, III.ÚS 300/06)“ (Ústavný súd SR, I.ÚS540/2012).

Vo vzťahu k uvedenej zmluvnej podmienke sú poukazuje príkladmo na nasledujúce právoplatné rozhodnutia, v ktorých boli obdobné zmluvné podmienky posúdené ako neprijateľné: rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 9Csp/3/2022 z 07. 04. 2022, rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn. 9Csp/96/2018 z 27. 11. 2019, rozhodnutia Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8Csp/186/2019 a sp. zn. 14Csp/96/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/91/2011.

Uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná aj preto, že predformulovaný súhlas spotrebiteľa s poskytovaním a sprístupňovaním jeho osobných údajov tretej osobe, so spracovaním jeho osobných údajov po dobu 10 rokov, bez ohľadu na dĺžku trvania zmluvy, so spracúvaním a overovaním osobných údajov u iných osôb podľa uváženia dodávateľa, formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou, nemožno považovať za individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne zákonom o ochrane osobných údajov požaduje.

Ďalším žalobou uplatneným nárokom bol nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., k Žiadosti o vydanie kreditnej platobnej karty TRIANGEL, č. 2618365 z 12.07.2005, v časti V. Zúčtovanie, úhrada a platba, bod 23., v časti: „Obdržané platby je Banka oprávnená priradiť k záväzkom Klienta v poradí Poplatky, úroky a istina. Klient s takouto postupnosťou priraďovania súhlasí. V prospech Kartového účtu Banka zaúčtuje aj sumu akéhokoľvek poistného plnenia, ktoré Banka obdrží v mene Klienta v súvislosti s Poistením.“

Vo vzťahu k druhej neprijateľnej podmienke vyhlásenej v bode IV. rozsudku súd konštatuje, že žalobca ako dlžník nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovoľnú dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje obrovskú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by si aj dlžník- spotrebiteľ chcel platbou žalovanému ako veriteľovi ponížiť istinu, žalovaný mal v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky, resp. v dodávateľom stanovenom poradí na poplatky, úrok z úveru a až nakoniec splátku istiny úveru.

Uvedená zmluvná podmienka zhoršuje postavenie spotrebiteľa oproti ustanoveniu § 566 OZ, pretože nerešpektuje vôľu spotrebiteľa plniť konkrétny dlh. Súd hodnotí túto zmluvnú podmienku aj ako neurčitú, pretože nešpecifikuje pojem „poplatky“. Preskúmaná zmluvná podmienka neprímerane v neprospech spotrebiteľov zhoršuje ich postavenie oproti právnej úprave v OZ a je na úkor transparentnosti. Obidva tieto dôvody opodstatňujú záver o neprijateľnosti posudzovanej podmienky. Podľa § 54 ods. 1 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 566 OZ v znení ku dňu vzniku zmluvy veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky. Občiansky zákonník dáva spotrebiteľovi dispozíciu, aby plnil dlh aj predčasne a veriteľ má povinnosť čiastočné plnenie prijať. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „ZSU“) dokonca výslovne reguloval predčasné splatenie spotrebiteľského úveru (§ 6 ZSU). Zmluvná podmienka však spotrebiteľovi postavenie podstatne zhoršuje. Evidentne je spotrebiteľovi bránené presadiť vlastnú vôľu splniť presne sledovaný dlh. Spotrebiteľ môže prirodzene sledovať zníženie istiny, aby sa mu znížil základ pre narastanie úrokov. Preskúmaná zmluvná podmienka tento zámer spotrebiteľa (plniť dlh z istiny) sťažuje a ide zároveň o podstatné zhoršenie pozície spotrebiteľa. Z ekonomického hľadiska je zásadný rozdiel, ak sa predčasne splatí istina alebo príslušenstvo. Pri znížení istiny úveru sa znižuje aj základ pre ďalšie úročenie (odplatné i sankčné), a preto pri preskúmanej podmienke ide o podstatný odklon od zákonnej normy v neprospech spotrebiteľa a to je dôvod k záveru o neprijateľnosti klauzuly. Sporná zmluvná podmienka je v rozpore aj s ust. § 54 ods. 1 v spojení s § 39 OZ (porov. rozsudok KS v Prešove vo veci 6Co 161/2011: „Spotrebiteľia môžu právom očakávať, že zmluvné podmienky koncipované v rámci štandardnej typovej zmluvy ich nezaväzujú, pokiaľ sú nevýhodnejšie oproti právnej úprave podľa Občianskeho zákonníka (princíp právnej istoty, dôvery v objektívne právo). Ide o akúsi jednostrannú kogentnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v záujme vyššej ochrany pri štandardných typových zmluvách (porov. B. G., Štandardné zmluvy, Vydavateľství Aleš Čeněk). Treba však povedať, že ak sa neberie do úvahy výber programu a podpis, tak spotrebiteľ takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy. Preto sa dá plne pochopiť pomerne silná ochrana spotrebiteľov, ktorú slovenský zákonodarca zakotvil v ustanovení § 54 OZ. Faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom pri vzájomnej kontraktácii je zjavná a viaceré rozhodnutia súdneho dvora na to poukazujú (napr. rozsudok C-168/05 Mostaza Claro, bod 25,26,27).“

Zákonodarca reagoval na problémy spojené s poradím platieb zákonom č. 568/2007 Z.z. (podľa § 566 ods. 2 OZ v znení od 1.1.2008 pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak). Slová zákona „ak dlžník neurčí inak“ podľa názoru treba vykladať tak, že musí ísť o individuálne vyjednanie (jasnú a transparentne prejavenu vôľu) spotrebiteľa a nepostačuje formulárové vyhlásenie v zmluve. V tomto smere súdny dvor zaujal postoj aj k paušalizovaným vyhláseniam spotrebiteľov vo formulárových zmluvách, ktoré ešte samé o sebe nepredstavujú pre dodávateľov unesenie dôkazného bremena (porov. rozsudok SD C-449/13 vo veci CA Consumer Finance SA cit.: „1. Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že: - jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 smernice 2008/48 zaťažuje spotrebiteľa, a - jednak

bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných smernicou 2008/48. Súd dáva do pozornosti výklad zákonodarcu k zmenám v § 566 OZ cit. z dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z.z. „Platná právna úprava sa nezmieňuje o poradí započítania čiastočného plnenia peňažného dlhu vo vzťahu k úrokom a k istine. Navrhuje sa explicitne riešiť formou dispozitívnej právnej normy (porov. „ak dlžník neurčí inak“) započítanie čiastočného plnenia v prvom rade na istinu a až potom na úroky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka v súčasnej podobe výslovne neriešia otázku čiastočného plnenia dlžníka pri peňažnom dlhu. Naproti tomu právna úprava pre potreby obchodných záväzkových vzťahov túto otázku výslovne rieši spôsobom vymedzeným v § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka tak, že plnenie dlžníka sa započíta najprv na úroky a až potom na istinu ak dlžník neurčí inak. Je nepochybné, že len dlžníkovi prináleží pri plnení dlhu určiť, ktorý dlh plní, resp. ktorú jeho časť. Ani v prípade, že dlžník výslovne neurčí, ktorú časť svojho dlhu plní, neprechádza právo určiť, či započítať plnenú peňažnú sumu na dlh v ľubovoľnom poradí. Z hľadiska zásad, na ktorých stoja občianskoprávne vzťahy (porovnaj napr. § 1 ods. 1 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a ich povahy sa aj v súčasnej dobe dá vyvodiť to, že pri plnení peňažného dlhu sa plnenie má najprv započítať na istinu a až potom na úroky v prípade ak dlžník neurčí inak. Právna úprava však reaguje na situácie, keď priamo (najmä v spotrebiteľskej) zmluve si poskytovateľ služby (napr. poskytovateľ pôžičky) priamo vymienil, že plnenie dlžníka sa bude najprv započítavať na úroky a až potom na istinu. Takáto podmienka by mohla byť ponímaná ako neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka. Pre „slabšiu“ zmluvnú stranu (ktorá nemala napr. možnosť ovplyvniť podstatu tejto podmienky) nie je jedno, či sa jej plnenie započítava najprv na (často vysoké) úroky a až potom na istinu. Zákonodarca preto považuje za významné zdôrazniť v občianskoprávných vzťahoch v právnom myslení konsenzuálne akceptovateľnú zásadu, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu má právo označiť časť dlhu, ktorý plní výlučne dlžník a ak tak neučiní, neprechádza toto právo na veriteľa, ale použije sa dispozitívna právna úprava tak, že plnenie dlžníka sa započíta najprv na úroky. V občianskoprávnej úprave sa teda navrhuje právna konštrukcia dispozitívneho ustanovenia o čiastočnom plnení peňažného dlhu odlišne od právnej úpravy v obchodných záväzkových vzťahoch. Ak by mali vzniknúť pochybnosti ohľadom povahy toho ktorého právneho vzťahu v prípadoch ak nie je zreteľné, či sa jedná o obchodný či občianskoprávny vzťah, pre spotrebiteľské zmluvy platí všeobecné výkladové pravidlo vymedzené v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka tým spôsobom, že pri pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv sa použije výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“V súvislosti s vyššie uvedeným a posudzovaním neprijateľnosti významovo obdobnej zmluvnej podmienky porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.13Co/97/2019 z 09. 06. 2020. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách s poukazom na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené súd vyhovel žalobe žalobcu aj v časti, ktorou sa domáhal vyhlásenia neprijateľných zmluvných podmienok v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 298 CSP. Vychádzajúc z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, je potrebné konštatovať, že v každom prípade je daný naliehavý právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to bez toho, aby žalobkyňa musela tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo z vyššie uvedených zákonných ustanovení, najmä z citovaného § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.(porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013).

Súd v závere poukazuje na skutočnosť, že vychádzal zo skutočností a dôkazov sporovými stranami predloženými, pričom v súlade s § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Toto ustanovenie sa použije vo vzťahu k dodávateľovi aj v spotrebiteľskej veci.

Podľa § 251 CSP, trov konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalobkyňa bola v súdnom konaní proti žalovanému úspešná v celom rozsahu, nakoľko súd jej žalobe a všetkým uplatneným nárokom vyhovel, preto žalobkyni súd priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

20

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.